

HANDREIKING PO HET VERHAAL VAN RUTH

Ruth 1-4

Tekst: Erik Idema

Illustraties: Roger Klaassen

Uit: Kleurbijbel (© Kwintessens 2022)

Deel 1: Terug naar Betlehem

De velden zijn kaal, de winkels zijn leeg. De mensen in Betlehem maken zich zorgen. 'Er groeit niets meer op het land,' zeggen ze tegen elkaar. 'Wat moeten we nu doen?' Een man met de naam Elimelech (dat betekent: God is koning) neemt een besluit. Hij vertrekt, samen met zijn vrouw Noömi en hun zoons Machlon en Kiljon. Ze gaan naar Moab. Dat is een land waar Israëlieten meestal niet veel mee te maken willen hebben. Maar nu kan het niet anders, vindt Elimelech.

In Moab vinden ze een huis en ze hebben er genoeg te eten. De jongens gaan er naar school en worden groter. Maar dan gebeurt er iets verdrietigs: Elimelech sterft. God-is-koning leeft niet meer. Machlon en Kiljon proberen hun moeder te troosten. 'Wij zullen voor je zorgen,' beloven ze.

De jaren gaan voorbij en Machlon en Kiljon worden groter en groter. Ze gaan steeds meer houden van Moab, of in ieder geval: van de mensen in Moab. Of beter gezegd: van twee speciale mensen in Moab.

Machlon leert Orpa kennen. Algauw zijn ze verliefd, verloofd en getrouwd. Kiljon leert Ruth kennen en ook zij zijn al gauw verliefd, verloofd en getrouwd. Eind goed, al goed, zou je zeggen. Maar dan moet het verhaal eigenlijk nog beginnen. Er gebeurt weer iets verdrietigs: Machlon en Kiljon sterven allebei.

Nu zit Noömi zonder haar man en haar zoons in een huis in Moab. Haar schoondochters Orpa en Ruth proberen haar te troosten. Maar hoe troost je iemand die zoveel is kwijtgeraakt? En hoe troost je iemand als je zelf bijna net zo verdrietig bent?

Noömi probeert de tranen uit haar ogen te vegen. 'Ik ga terug naar Betlehem,' zegt ze. 'Ik heb gehoord dat de hongersnood daar voorbij is. Wat heb ik hier nog te zoeken? Als ik dan toch alleen ben, dan liever alleen in mijn eigen stad.'

Samen pakken ze de spullen van Noömi bij elkaar. Orpa en Ruth lopen met haar mee naar de grens van Moab. Daar blijven ze staan. 'Gaan jullie nu maar terug,' zegt Noömi terwijl ze haar schoondochters over hun hoofd aait. 'Ga terug naar het huis van je moeder. Ik hoop dat God jullie gelukkig zal maken. Misschien ontmoeten jullie een nieuwe man en krijgen jullie een nieuw leven.'

Ze omhelzen elkaar. 'Ga nu maar,' zegt Noömi nog eens. Maar Ruth en Orpa schudden hun hoofd. Ze beginnen te huilen. 'Wij gaan niet terug,' zeggen ze. 'We laten jou niet alleen teruggaan, we gaan met je mee.' 'En dan?' vraagt Noömi. 'Wat willen jullie dan? Jullie hebben daar niks! Ik kan jullie toch niet helpen om een nieuw leven te beginnen?' Even zegt niemand iets. Ze staan daar maar, niet wetend wat ze moeten doen.

Dan zegt Orpa: 'Je hebt gelijk, Noömi.' Ze omhelst haar schoonmoeder nog eens. 'Dag lieve schoonmoeder,' zegt ze huilend. Dan draait ze zich om en gaat terug.

'Kijk,' zegt Noömi tegen Ruth. 'Orpa gaat terug naar waar ze vandaan komt. Terug naar haar land, haar familie en haar god. Doe jij dat ook, Ruth.' Maar Ruth schudt haar hoofd. 'Vraag me niet om jou in de steek te laten,' zegt ze. 'Waar jij heengaat, ga ik ook heen. Waar jij slaapt, zal ik slapen. Jouw volk is mijn volk en jouw God is mijn God. Ik blijf bij je - altijd.'

Noömi kijkt Ruth aan. Ze ziet het aan haar: ze meent het.

'Kom,' zegt ze. 'We gaan naar Betlehem.'

Dit verhaal komt uit de nieuwe Kleurbijbel van Kwintessens. Meer verhalen lezen en kleuren? Bestel de Kleurbijbel op www.kwintessens.nl.